

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ



(Συνέχεια εκ τού προηγουμένου)

— "Αχ, μητέρα μου.. μητέρα μου!.. Αύτη ή τωρινή θυσία, μισό κοστίζει περισσότερο απ' τις φλόγες πού θά κάψουν τό κορμό μου σε λιγάκι!

— Δένθα τό τά κάψουν ποτέ, άδειλφέ μου! άκουστηκε τότε μιά βροντεόη κραυγή, που σκόρπισε την κατάπληξη σε όλους.

Κι' δ' Ἀνοιχτόκαρδος φάντηκε σάν κεραυνός στη μέση, σταματώντας απότομα ταν καλπασμό τοδ άφρισμόν τουλόγου του.

Στό δριστερό του μπράτσο κρατώσισε σωιχτά έναν παιδάκι τεσσάρων ών πέντε έτην κι' μανταριχτή στη σέλιλα κι' ἔπειναν στά γόνατά του μιά νεαρή δύμορφη 'Ερυθρόδεμη γυναίκα, μητέρα τού παιδιού.

— "Ο γυνός μου!.. Ή γυναίκα μου! οι σύρλιξε τότε ἀπάσια δ' Νεχού-Νουτάχ.

— Χι.. Οιδιό τό λέει έσιύ, φύλαργε, έτσι τάτι είνε! σάρκασες δ' Καναδός κυνηγός. Ποιός τούς είπε νά ξεμαρύνουν απ' τή σκηνή τους και μάλιστα μιά τέτοια επίσημη ήμέρα θυσίας;.. Τό φτερό τού κεφαλού πή την έχωντας σάν τή μωγά στό γάλα, απ' τίς δλέες γυναίκες τής φυλής σου... Τήν αίχμαλωσισα λοιπόν, και πάρει λέγοντας!

Μέ αιφνίδιο καὶ διαίσιο πήδημα, ή Μεγάλη Καρδιά δραπέλει στα μπράτσα του τή γυναίκα τού φυλάργου, ή δοτία απ' τόν τρόμο της έμενε θυσία κι' ἔρριγεν γύρω της ἔκθαμβες ματιές.

— Καὶ τώρα, ξανάπτε ι' Ἀνοιχτόκαρδος μέχαμπνελός μπαίσισας και πένθιμης σημασίας, καὶ πούμε δυδότρια λογάκια φρύνιμα, Ἀητόκεφαλε.. Η πατήδημας μας είναι ίσιες πειά, και φοντάζομαι δτι θά ρθούμε σέ γρηνόρο ουμιθασμά!

Λέγοντας αὐτά, τράθηξ συγγρόνων τήν τρομεοή πιστόλα του και τήν ακουμπώσιση στο κεφαλάκι του παιδιού, τό δόπιο έμπτης γορεός κραυγές, καθώς ένιωσα τό ψυχρό σίδεο τής κάνων.

— Ω, πατίδι μου!... Πατίδι μου! ξεφώνισε δ' Νεχού-Νουτάχ μέ δπετησία. Δώστε μου τό πατίδι μου.. Δώστε μου τή γυναίκα μου και τό πατίδι μου!

— Αύτο δέξαρται απ' τούς πού θά θέσης! είπε τότε ψυχάρη και λακωνικά ή Μεγάλη Καρδιά..

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

I. Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

— Ή θέσις, ή πρώην ἀπελπιστική, τῶν δυό κυνηγῶν μας είχε τώρα ἐντελῶς δλάξει.

— Η Μεγάλη Καρδιά κι' δ' Ἀνοιχτόκαρδος, οι δόπιοι λίγες στιγμές πρίν ήσαν στήν αιμοχαρή διάθεσι τῶν φανατικά δρησκολήπτων 'Ερυθρόδεμών, τώρα δχι μόνον ήσαν έλευθεροι κι' δάσφαλεις, ἀλλά ήσαν στή θέσι το πρόπεινον και θωρακίστηκαν σρούς πρός δώδελειά των.

Πολλά δπλαστέλιαν, στήν ἀρχή, στραφή ἀπειλητικά κατά τον τολμηρόν Καναδόν και πολλά θέλη τῶν σημάδευσαν. Με σ' ένα δπετησικόν γένεψιο το δέντρο Νεχού-Νουτάχ πρό τούς δπαδούς του, οι δποκόπανοι τῶν δπλων τους ζανάγγιειν τό χάμια και τά θέλη τους θγήκαν απ' τίς τεντωμένες χορδές τῶν τόξων τους.

— Η καρδιές δλών τῶν Κομαγών και τῶν 'Ερπετῶν φύσκων απ' τό κόλχισμα τής διάνοιχης λύσσας των, δσο ένιωθαν τήν τροπή πού τούς προένοδεις τό δάπτικρυσμα τής δάσυλληπτης σε δραματικότητα και θράσος σκηνής: Δυσ μονάχα λευκού κυνηγού νά θρίσκονται δάναισεις σε υπέρπεντακδούσις τοσχεῖς πλευματιστές δλών τῶν είρωνεύωνται δάκμη!

Τί μπορούσαν δμοις νά κάνουν ένεντον τῶν δυό κυνηγῶν, οι δόπιοι πάντας έβειξαν δτι δέν λογαρίζουν τή ζωή τους καθθλού;

Νά τούς σκοτώσουν;

Μά πεθώντονται δέντροιναν νό σφάδεσσον γιά ματεκδικησαν τή σύνυγο και τό πατίδι τού φυλάργου!

Τέτοιο πράγμα, δμως, ήταν

δδύνονταν νά ἐπιτρέψῃ δ' Κοιλάρχης ἀρχηγός, τού δόπιοι θλάψωτε τό διαθύνοντας τήν εύκαριά νά ἐκτιμήσουσε, δταν έ πρόκειτο νά θυσιασθή ή δόνα Ζεουσότα. Γ' αϊτό ή κατάστασις γινόταν δγωνιάδων τώρα και σιγουρώντιματα αμηχανίας θυσίζαν στόν δέρα.

— Εξαφανι, δ' Νεχού-Νουτάχ ίψωσε ἐπιθλητικό τό χέρι και τό κάθε μουριουρόπτο πνήγηκε στή στιγμή. Επειτα, μέ σκληρή προσπάθεια, ἔκρυψε στά θάλη τής ψυχῆς του τό μίσος και τή λόσσα πού τόν ἔτρωγαν. Μ' ένα κίνημα δμενούσις δάντριξε στή ράχη του τόν μανδιά του και μέ το πρόσωπο γαλήνιο, μέ τό χαμόγελο στά χειλη, πλησίασε μνος του τόδυ δυό κυνηγώντας!

— Εκείνοι, γνωρίζοντας δπό πολυγρόνιο πείρα τόν μεγαλοπετηρή κι' διμοτικό 'ερπότον φέρεσθαις τών 'Ερυθρόδεμών—ἀνάμεσα στούς δόπιους μάλιστα ή ἐκλεκτή και νοημονευτή φυλή τῶν Κομαγών κατέχει τά προτείσα—περιμενον τό πάπτελεσμα τού τολμηρού των πραξικοπήματος δτάραγοι και σιωπηλοί.

— Καὶ τό συναπταστικό, τό μεγαλειώδες δετύλιγμα τής σκηνῆς έκεινης ἀρχισε ώς έδης:

— Οι δχροί δδελφοί μου είναι συνετοί, κι' δις είνε μαρά ακόμη σαν τόν θαρυστευφισμένον ούσαν τά μαλλιά τους: είπε μέ σταθερή φωνή δ' Νεχού-Νουτάχ. Ομολογώ, θλέποντας τό κατόρθωμα τους, δτι είνε έμπειροι στά τεχνασμάτα τῶν διάλεκτων πολεμιστῶν.. Εγών τού τόπορος τήν πανοργή, τόν πεινασμένον λόκου τήν τόλμη και τού λιονταριού τήν δφοθα.

— Οι δυό κυνηγοί ιύποκλιθκαν σιωπηλά, εύχαριστωντας έται γιά τό φύλορόφτημα τού φυλάρχου.

— Ο Νεχού-Νουτάχ εξακολούθησε:

— Μιά πού δδελφοί μου Μεγάλη Καρδιά δρίσκεται στό στρατόπεδο τῶν Κομαγών, τής πιό διατελεῖτης δηλαδή φυλής τού διαμερίσματος τῶν Μεγάλων Λιμνῶν, φρονώ, δένθεσε επίτελον ή ώρα νά διαλυθούν ή έγχρες κ' δη παρεζηγήσεις πού γεννήθηκαν δνιμετεύσι μας δπό κακές και μοιραίες συμπτώσεις. Είνε δικαίοις δδελφός μου Μεγάλη Καρδιά και τόν παρακαλή νά έχηγηθη ελλικρινά και δτρομα.. Βρίσκεται μπροστά σε δνδρεωμένο φύλαρχο και σε συνετούς δπτρομάλληδες συμδύλων τής τής φυλής μου.. Ας έβεβαιωθη δτι θά τού δύναται· ωρίωντας παλληκαρήσια τό δικη του, άν έχη, και τό διδικό μας, άν έχουμε!

— Η Μεγάλη Καρδιά ίψωσε περήφανα τό κεφάλι του.

— Κάτι πήγε ν' ἀπαντήσι, μά πασεωτής ίψοκλιθηκε σιωπηλά και μέ έιλάθειο σ' ένων θαύμυρο 'Ερυθρόδεμο δράχγο, πού θγήκε τή στιγμή έκεινη απ' τήν διάδαστη τής Κομαγών.

— Ο άνθρωπος έκεινος λεγόταν 'Εσχις ('Ακτινοδόλος "Ηλιος), κι' ήταν δπό γηραλέσις και πιό σεθαστής συμβουλος τής φυλής.

— Ύψωσε τό χέρι του, ζητάντως νά γίνη σιωπή και προσοχή και μέ φωνή τρεμουλιστή δπό τά θαθείσι γηρατεία του, είπε: — Ας μ' ιάσουσεν μέ ήσυχια, τά πατίδι μου.. Εγώ κι' έχω τήν γγρήση τής τής φυλής.. Ας συγκρήσουμε δέδων, κι' άμεσως τάρα, τό πολεικό συμβούλιο τῶν γερόντων τής φυλής.. Καὶ γιά ιερό σημάδι διακαθήξη, οι λχωμοί δδελφοί μας θά καπνίσουν μαζύ μή κοινή πίπα τής συσκέψεως.

— Ας γίνη τό θέλημά σου, σεθαστέ γέροντα! αποκρίθηκε ή Μεγάλη Καρδιά μέ έμπισσούν και πλησίασε κοντά του, παραδίνοντας πρωτά στόν 'Ανοιχτόκαρδο τή γυναίκα τού φυλάρχου δυό.

— Σ' ένα γνέψιμο τού 'Εσχις, δ φύλαρχος Νεχού-Νουτάχ κ' οι κυριώτεροι γέροντες δρηγοί της φυλής συναχτήκαν γύρω στή Μεγάλη Καρδιά δίνοντάς του τή θέση τής τιμῆς και κάθισαν δλοι σταυροπόδι στή γη.

— Ο 'Ανοιχτόκαρδος, φυσικά έμεινε παράμερα, μέ τό πιστόλι στά χέρια και μέ το κυνηγετικό μαχαρίτι του στά δνδντια, έτοιμος, μή κοιματιάστη τού διαθέσιμος στή πρώτο οπήρο, παραπονδίας τῶν 'Ερυθρόδεμών.

— Οταν ή μακρόδεσμη πίπα



τού συμβουλίου έκανε τόν γύρο τών κυκλικά μαζεμένων μελών της δημάρχου τών γερόντων, ή Μεγάλη Καρδιά τράβηξε τη ρουφηγιά του τελευταίος—για δείγμα τιμῆς, πάλι—κατ' τήν έδωσε στον νεαρό Έρυθρόδερμο πού τούς υπηρετούσε. Κι' όταν έκεινος ξέμακρυνε πειά, τότε δι' "Εσχίς έσκυψε τό λευκό κεφάλι του, υπόκλιθηκε μπρός στό συμβούλιο κι' είπε τά έξης:

—Πολεμιστά, εύχαριστώ τόν Κύριο Τής Ζωῆς, πού μπορεῖ καὶ θέλει καὶ προστατεύει δλους μας, γιατί εύαρεστήθηκε νά μάς στείλη σήμερα τούς δυά αυτούς Χλωμούς όνθρωπους, ώστε νά μπορέσουμε ἐπίτελους ν' άνοιξουμε μάσιστα τις καρδιές μας!

Στά λόγια αυτά, τά δύοτα πρόφερε δι' "Εσχίς, με τή χαμηλή και μαστικοπαθή φωνή του, ότι ή άλλας ύποκλιθηκε εύλαβικά κι' ἐπιδοκιμαστικά.

Κι' δι' σεβάσμους "Έρυθρόδερμος έξακολούθησε:

—Μεγάλη Καρδιά, κι' έσεις, παιδία μου, μήν άφινετε στήν έπισημη αὐτή στιγμή τίς ψυχές σας λάφυρο τού μίσους και τής παρεγγήσεως... Είνε δλήθεια, πως δύταν τό πορφυρό όγρο πού κυκλοφορεῖ στό κορμά μας κογλάστη κάπως βιαιότερα, τότε παραυρόμαστε μάσιθεα σε πράξεις για τίς δοπίες υπέταρα μετανοούμε άργα... "Ας δρκιτούμε λοιπόν φιλία και συμμαχία γιά τό μέλλον... "Ας ξεχάσουμε τά περασμένα... Κι' άς ζουμε κι' δις κυνηγούμε στις πάμπτες πλα-πλά στό διάλλογο αποινώντας ειλικρίνειαν!

Η Μεγάλη Καρδιά διπορθήθηκε τότε με συγκίνηση:

—Φύλαρχε "Άγητοκέφαλε, άρχηγοι σεβάστοι κι' ἀγαπητά μέλη τού "Εθνους, τών "Έρυθροδέρμων, ο Κύριος Τής Ζωῆς μέτινε καὶ σε μένα—τή στιγμή αὐτή—δριστικά πειά φιλικά αἰσθημάτα γιά δλους σας... "Αλλώστε έγινε πάντα μου σάς συμπαθούμαστα στό παρελθόν, πούν γίνουμε έχθροι, είχαμε ύπάρχει στενώτατοι φίλοι... Τό θυμότας αὐτό, έλεκτο Κουμάνων τάν Μεγάλων Ιωνίων... Πλάνα τό οάντο μου στις πάμπτες ήταν δαντόχο γιά τα τους κυνηγούς τής φυλής σας...

—Ο δάδελφος μου ποραλογίζεται! Ο δάδελφος μου καλά, διέκοψε με πίκρα δι' Νεγού-Νουτάχ. Μά ή πληγή μου δάτ' τό δύλι του δεν έπουλωθηκε δάκνω!

—Ο δάδελφος μου ποραλογίζεται! Είπε τότε έντονα η Μεγάλη Καρδιά. "Αν είγα τήν πρόθεση νά τόν σκοτώσω, μοῦ ήταν δευτολότατο νά τό κάνω. Μά, δέν με παρέσυρε τότε τό μίσος, παρά μόνον θ υπόστασα γιά τήν κλοπή τών παγίδων μου, τή σιντηματική και συχνή καί θέλησα άπλως νά τιμωρησώ τών φτάγητ!

—Σωστάδε μιλάτε δι' Χλωμός "Άδελφός μου! είπε τότε με δανδρική είλικρινεία δι' Νεγού-Νουτάχ, σκύθιστας τό κεφάλι του.

Η Μεγάλη Καρδιά σηκώθηκε διόρθωσε.

—Ερρίει κυκλικό κι' ἐπιθλητικό θλέμμα στή συγκέντρωσι.

Κινή με υπερήσαντα, συγκινημένη φωνή, είπε:

—Φύλαρχε, σεβάστοι άρχηγοι, ή ψυχή μου νοιώθει διαφορετικά τά θάρρος ένδος ανδρός πολεμιστού καὶ τήν ειλικρίνεια τών διαθέσεων του απέντατη σας... "Ενα δείγμα τής γνώμης μου αύτής θ σάν δώσω τόπο μάσεστο!

Στώρωσε τά χέρια του στό φαρδύ του στήθος, στράφηκε πρός τόν συντρόφο του πού άνηψε κάτια τό κιτυρός από μακρυά, καὶ με φωνή θρυστερή, προστακτική, τόδι είπε:

—Ανοιχτόκαρδε... "Αφοσε πασούμας δέλευθερή τή δυστυχισμένη άντη μητέρας μαζύ με τό παΐδι της!

—Θέει μου, τί λές, Μεγάλη Καρδιά; Ξεφώνιας δι' Καναδός, κατάγλωμας. Μόνος σου ξεστομίζεις τή θανατική σου κατάδητη;

—Δέν έπιτρέπα συζήτησις τίς ρητές διοσπανές μου, σύντροφε! ξανάπτε πάλι ή Μεγάλη Καρδιά, σουφρόνιστας με δυσαρέσκεια τά φρύδια του.

—Ο "Ανοιχτόκαρδος" ένιοισε ποσούχητερή θλιψή στήν εύγενική καρδιά του. Μά περιωριστήκε νά πή;

—Γιά τή ζωή σου, δάδελφέ μου, ένδιαφέρομαι, κι' ζήι γιά τή δική μου.. Μά άφοι τό θέλεις...

Δέν πρόσθεσε τίποτε άλλο. Σήκωσε δάδιαφορα τούς ώμους του και σφυρίστοντας έναν εθύμο σκοπό έκουψε τά δεσμά τών δυά αιγαλαώτων του. Κι' ένω, δέλευθερή τώρας ή νεαρή γυναικάκι ζήτασε στήν άγκαλιά της λαντάρας τό παΐδιά της κι' έτρεψε με σκιρτήματα άλσοφαντα και ξεφωνήτα χαράς άνωμένων στήν έκθαση και πικνή συνάθροισι τών γυναικωπαδίων τής φυλής της, δι' "Ανοιχτόκαρδος" κύτταξε με συγκίνηση τών άταρχασ πειά διάλλοτο, προχώρησε πρός τή Μεγάλη Καρδιά καὶ στάθηκε πλάτι

του γιά νά συμμεριστή τήν τύχη του!

—Τρελλάδηθηκε, φίλε; τού φώναξε με λαχτάρα έκεινος, δάφνοντας τήν πρώτη διταραδία του. "Ησουν κοντά στό δλογό σου... Γιατί δέν έφευγες;

—"Εγώ... Καὶ χωρὶς έσένα;... Μά τί σου έκανα, Μεγάλη Καρδιά καὶ με προσθάλλεις έσται; είπε θλιμμένος δι' "Ανοιχτόκαρδος.

—Η Μεγάλη Καρδιά ένιοισε μασφυλλήτο καὶ καταπισσα, μπρός στήν υπεράνθρωπη άφοσίωσι τού φίλου του. Βουθός, τοισφίξε θερμός καὶ δυνάτα τό χέρι, καὶ στρέφοντας στούς έκθαμψους δικόμη ρηχηγούς τού συμβούλου είπε γαλήνια:

—Τώρα, είμαστε κι' ού δύλοκληρωτικά στή διάθεσι σας... "Ενεργήστε διπάς έπιθυμει ή ψυχή σας, πολεμιστά Κομάγχαι καὶ φύλαρχε "Άγητοκέφαλε!

Μηδὲν δέν έστομποτήκε. Οι "Έρυθροδέρμοι" άρχηγοι έξακολούθησαν ἀκόμη ν' ἀλληλοκυπτάζουνται, μαρμαρωμένοι καὶ σιωπηλοί. "Η στοκή αυταπτήρησις τών δυό έκεινων διπάταλων τους, οι δόποιοι—μέτε τό τολμηρό κατόρθωμα τού ένδος διπά τούς πυροδόσιους καὶ διεθέλουν καὶ βαρείς ζώρους κι' δόποιοι διντί νά ωφεληθούν διπά τήν έξαρετης πλευστηκή θέση των, διντίθετας άρσητιζόντουσαν μόνον τους καὶ παραδίνουσαν ψύχραμα, φανούσαν στούς "Έρυθροδέρμους διπά, ζεπεριούσαν κάθε θρώλο μούρων καὶ κάθε προγονική ή σύγχρονη δινδραγαθία των, διπά δύσεις τοιλάχιστον φαλλόντουσαν στά έθνικα δάσματα τή ήρωας φυλής των!

Η γενική σιωπή έξακολουθήσαν ἀκόμη τό φερειό κι' ἐπιθλητική. Θά μπορούσε εύκολα ν' ἀκούσηται κανένας τούς έντονους παλμούς τής καρδιάς δλους έκεινων τών πρωταγόνων τους καὶ σιδερένιων μαρδούν, οι δόποιοι, κι' ἀκριθώς χάρις στήν τραχειά καὶ μισοάγρια ζωή των, ήσαν κι' οι καταλληλότεροι νά νοιώσουν θαθειός τίς ήρωακές κι' εύγενικές πράξεις καὶ νά τέ έκτιμησουν διντάξια...

Ο Νεχού-Νουτάχ έπιτελους άφοι δίκηραν καὶ τό τελευταίο διοταγμό του, τινάχτηκε δρόθος, πέταξε μακριά τά όπλα τους καὶ μισοάγρια ζωή των, ήσαν κι' οι καταλληλότεροι νά νοιώσουν θαθειός τής ήρωακής κι' εύγενικές πράξεις καὶ νά τέ έκτιμησουν διντάξια...

—Όμολογώ, διτί οι "Ωχροπρόσωποι πολεμιστά κι' δάδελφοι μας έχουν τήν διάληξη τους, στή θέση τής καρδιάς τους... "Ομολογώ, διτί έμεις ο "Έρυθροδέρμοι, σάν λιγυτέρο πολιτισμένοι καὶ περισσότερο παράφοροι καὶ πρωτόγονοι διτί τούς λευκούς, κάνουσι συχνή πράξεις διξιοκατάκριτες... Εύχαριστας τό δάδελφο μου Μεγάλη Καρδιά, γιατί έγινε διάσταση τό έπαντοδό καὶ πειρτό δέρμα τού κορμιού

του κι' έγινε έτοις διάφανος, δύστε νά μπορέσουμε πειά νά δούμε τήν ειλικρίνεια πού φωλήσει στήν ψυχή του... "Άπο τώρα καὶ στό διπά τής θά κάνουμε κι' έμεις διτί ίδιο, δύστε νά δη διάφανα κορμιά μας πράξης τήν ειλικρίνεια δι' εύγενικος δάδελφος μας!..."

Πλησίασε κατόπιν τή Μεγάλη Καρδιά, δινάμεσα στή γενικούς ψιθύρους έπιδοκιμασίας καὶ χαράς, στάθηκε διάγερως καὶ πρόσθεσε:

—Ἄς μπήξουμε θαθειός στή γή τό πολεμικά τοεκούρια μας, διμούσια!... Καὶ τόσο καὶ τά παδιά τών παιδιών τών δισεγγόνων μας, νά μπορούν νά τδέρουν, έστο κι' δινάλλοια χίλια διάκομα φεγγυάρια... "Ως τότε κι' δύλα χίλια διάκομα φεγγυάρια, ήσας θασιλεύντας μας ειρήνη κι' άγαπη... Τό ποιει διτό δάδελφος μου;

—Μέ δύλι μου τήν ψυχή, άρχηγε "Άγητοκέφαλε! είπε σεμνά ή Μεγάλη Καρδιά.

Ο Νεχού-Νουτάχ τότε άπλωσε τά χέρια του στούς τετράγωνους δύμους τού κονυγού, τόν φίλησε ἀπό τρεῖς φορές στά μάτια τού διπά τού μουρυρούσιού τού έλικωτηπού τής δάδελφοποτίσεως.

—Στή ζωή καὶ στό θανάτο, δις χτυπάνη ή καρδιά τού δάδελφου μου με τούς ίδιους τής δικής μου παλμούς κι' δις λαχταρά πειά διτάξια!

—Καὶ τή ζωή καὶ στό θανάτο! συμπλήρωνε κάθε φορά δικυνήσεις με τήν ίδια συγκίνηση, δινταποδίνοντας, τά φιλήματα τού φύλαρχου.

Μόλις τελεώσεις ή μπλή, μαὶ καὶ τόσο ιερή αυτή τελετή, δλοι οι "Έρυθροδέρμοι" άρχηγοι—Κομάγχαι κι' "Ερωπετά—κύκλωσαν τούς δυό λευκούς κι' διλατάζαν μαζύ τους θερμές χειροψίες καὶ συγχαρητήρια. Βροντέρες κι' έγκαρδιες έπευφημίες διτί τα πλήθη τών διλλών "Έρυθροδέρμων, έπισφράγιζαν με διεξωριστό με-



Πειραταί τής Πάμπας

γαλεῖο τις δαυνήθιστες ἑκεῖνες ἐκδηλώσεις.

"Ἐπειτα, κι' δένδινοντας διατάχεις γιὰ ἔνα πλούσιο κοινό συμπότιο, κι' ἐνῶ οἱ διλλοὶ μποτραβίδινουσαν στὶς ίδιαιτερες ἀσχολίες των, ἡ Μεγάλη Καρδιά κι' ὁ Νεκού-Νουτάχ ξαπλώθηκαν στὸ κατώφι τῆς σκηνῆς τοῦ φυλάρχου κουβεντιάζοντας γαλήνια.

"Ἐξαφαν., μιὰ γοερή κραυγὴ ἀκούστηκε κι' ἔνας Κομάγχης φρουρὸς ὅρμησε λαχανισμένος μέσα στὸ στρατόπεδο. Ἐχοντας τὸ πρόσωπο του διλλαγμένο ἀπ' τὸν τρόμο. Οἱ διμόφυλοι τοῦ τόν κύκλωσαν ἀμέσως ζητῶντας του Ἑγγητήσεις, μᾶλις ἔχοντος ἀπό τοῦ μακριὰ τὸν φύλαρχο του, ἔτρεξε σ' αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπε:

—Προδοθήκαμε, ἀρχηγὲ! Πρόσεξε μὴ μᾶς ξεφύγουν οἱ ἀπιστοὶ αὐτοὶ Λλωμοπρόσωποι!

Η ματιὰ του στρέφοταν τώρα, φλογήρη καὶ γεμάτη μίσος, πρὸς τὴν Μεγάλη Καρδιά καὶ τὸν "Ανοιχτόκαρδο.

—Ἄτι ἔγηγηθι ποὺ καθαρά δ' ἀδελφός μου! διέταξε τραχείας τὸ Νεκού-Νουτάχ τὸν Κουμάγην πολεμιστή του.

—Ἵδιον τι συμβαίνει, ἀρχηγὲ! ἀποκρίθηκε ἑκεῖνος. "Ολοὶ οἱ κυνηγοὶ τῆς πάμπας σηκώθηκαν στὸ πόδι, σηχημάτισαν ἔνα ἀπόστασαν ισχυρότατο κι' ἔρχονται κατεπίνοντας μας..

—Ἐνεὶ θέάσιος δ' πολεμιστῆς μου δύτι ἔρχονται μὲν ἔχθρικούς σκοπούς; διέκοψε δὲ τὸ φύλαρχος, ἀτάραξος ἀκόδυ.

Καὶ θέάσια, ἀρχηγὲ... Σέρνονται προφυλακτικά σάν φειδια διάμεσος στὰ χορτάρια, ἔχουν τὰ ἀκονισμένα μαχέτε (δικοπά μακριὰ στολέδες) στὰ δύντα τους καὶ στὰ χέρια τους σφύγουν τὶς καραπίνες... Προδοθήκαμε, ἀρχηγὲ!. Οἱ δύο αὐτοὶ χλωμοὶ κυνηγοὶ ἥρθαν ἐπίτηδες ἀνιμεσά μας, γιὰ νὰ κιμίσουν τὶς ίστοις μας...

Ἐνεὶ πρόδοτες κι' ἔπουλοι!

Ο Νεκού-Νουτάχ κι' ἡ Μεγάλη Καρδιά ἀλλαζαν ἀναμεταξύ τους ἔνα γαλήνιο χαμόγελο στοργῆς κι' ἐμπιστούσης. "Ἐπειτα

—Ἐγύαραστὸ τὸ παλληκάρι μου, γιὰ τὶς πληροφορίες καὶ τὴ σθελτάδα του.. Ναι, ἔρχονται σαν ἔθιθοι οἱ κυνηγοὶ τοῦ ἑναντίου μας.. Καὶ μάλιστα ἀρχηγῆς τους εἶνε ἡ Αὐτίκ (ὅπως λένεται στὴ γλώσσα τῶν "Ερυθροδέρμων τὸ Μαύρο Ζωκάδι)... "Ἄστοσυσθή διώς καὶ μήσυνο τὸ παλληκάρι μου κι' δ' ἀδελφός μας Μεγάλη Καρδιά θὰ τακτοποιήσῃ τὸ ζήτημα δ' ίδιος.

Ο Κομάγης φοιούρδης ἀπουσικούθηκε κατάπλικτος, χωνὶς νὰ καταλαβάνῃ τί ποτε. "Ἐπειτα δὲ Νεκού-Νουτάχ στοάποκε στὸν κυνηγὸν τὸν χαμογέλασε μὲν ἐμπιστούσην τούτην καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἄς ἔνεργητη δὲ ἀδελφός μου δὲ, τι νομίζεις καλύτερο.. Εἰνε δὲ κύριος ἔδω καὶ θά συμμορφωθεῖ μὲ τὶς εἰλικρινεῖς του ὑποδείξεις!

—Ἐύγαριστῶ, ἀρχηγὲ! ἀποκρίθηκε ἡ Μεγάλη Καρδιά. Περιπτὸ θέάσια νέστησε τὸν ἀπαναλάθων καὶ πάλι, διέτη τὸ πρωτοπαλλήκαρδο μου Μαύρο Ζωκάδι—ἀνησυχῶντας γιὰ τὴν ἀπούσια μου κι' εἰδοποιημένο ἀπ' τὸ τόπο τοῦ Εύστροτο—συνάρθοντας τοὺς διπάδους μου κι' ἔρ-

χεται νὰ μὲν ἐλευθερώσω, μὴν ἔροντας φυσικά τὴν εύχασιστη καὶ ποπθῆ τοσηὴ ποὺ πήραν ή σηγεῖταις μῶνισθαις.. Σὲ παρακαλῶ μόνον, δῶδε διαταγῆς ν' ἀνακληθούν στὸ στρατόπεδο οἱ σκοποὶ σου κι' νὲ περιπολές σου, αἵτης γίνεται καυπιά δυσάρεστη παρεξήγηση δισσού.. διαταγῆς. Δὲ Νεκού-Νουτάχ συμωφωθῆμε κι' μὲ τὶς ὑποδείξεις τῆς Μεγάλης Καρδιᾶς, ἐδῶ ἑκεῖνος, δρόπλος καὶ τανύς. ἔτρεξε πρὸς τὸ θέάσιο τῆς ζούγκλας καὶ πρὸς συνάντησι τοῦ ὑπαρχηγοῦ του.

II

ΟΥΑΚΤΕΧΝΟ (ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ). Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΩΝ «ΠΕΙΡΑΤΩΝ ΤΗΣ ΠΑΜΠΑΣ»

Ήταν έρωτας καὶ συνειδοῦστὸ στὸν οὐρανό.

Κρυμμένοι μέσα σὲ μιὰ βαθειά γαστρόδα τῆς ζούγκλας, ἀνάσεισι σὲ δύο ωπλούς κι' διτηρωτούς δασωδέις λόφους καὶ σὲ ἵση σχεδὸν δόπτητοι ἀπ' τὸ στρατόπεδο τῶν Μεξικανῶν καὶ ἀπ' τὸ στρατόπεδο τῶν "Ερυθροδέρμων-Θοισκήνουσαν καμμιά στρατιστούς διῆδες γύρω μὲν μεγάλες φοιτιές, ταντοποιημένες ἐπει μέσα στὸ διοδὸ γειτονικά σπίλαια τῆς χαράδρας, ὥστε νά μη νίνισται ἀπληπτές μὲν πόποι μάτει.

Ἡ ἀλλόκοτη ὄψι τοῦ παρωσιάζεις ἡ συγκέντωσις ἑκεῖνη τὸν τυγχωδικῶν, μὲ τὶς σκοτεινὲς μορφές των μὲ τὰ ηνεργά θλείματά των καὶ μὲ τὰ κουρελλαστικές καὶ προσαλές σφορές των, ἥταν ποσιγήτικας διπάτειρη νέα ζούγκρασιτη ἀπ' τὸ πιελό τοῦ περιφύου Σαλπητροῦ Ρόζα, η νέα σκιτσοσοιτη ἀπ' τὸ σατυρικὸ κοσσινίον τοῦ Καλλίδ!

Τὸ παστοκάρι ἑκεῖνος ὑποκείμενα, σκέπωσε κάθε ἔθωρά τους, καὶ κάθε ωπλὸς τοῦ κόδισους ἀπ' τὸν Ράσσον διε τὸ Κινέζο θάνατον πιὸ τελεία καὶ πιλαργογή σπάσας μάρτιον τοῦ θρησκευτικοῦ κάθε κρυσταλλίδας ποὺ θήτω πορούσσε νά φανταστῇ κονένας. "Ολοὶ τους τοῦ σκοινοῦσι καὶ

τοῦ παλουκιοῦ, δίχως πίστη καὶ δίχως νόμο, δίχως φωτιά καὶ άνθρωποι καὶ στέγη τίμα, διληνά διφρίσματα τῆς κοινωνίας ποὺ τοὺς είχε «έρεράσιε ἀπ' τὸν κόπους της, σηχημάτων μιὰ ίδιορρυθμη κι' ὀγριωτάτη συμμορία: "Ἄλλοτε μαχόντουσαν μὲ τοὺς 'Ερυθροδέρμους κι' ἀλλοτε λήπτευαν κι' ἔφαζαν διάποπτους ταξειδιώτες, ὀφθαστοί διώμας πάντα σὲ ψηλούλη πανουργία καὶ σὲ αἰμόδιψη στηλήρητα...

"Η συμμορία αὐτή—ή δόποια ἔξωντάθηκε ἀργότερα ἀπ' τὴ Μεγάλη Καρδιά, δῆπος θα δοῦμε πό κάτω, μὲ τρόπο διάληπτης τραγικότητος κι' ἀλλόκοτης πρωτοτυπίας, καὶ τῆς δοτοίας ἡ νάνημης ἔμεινε ἀπάσιος θραγινᾶς ἐπὶ πολλές διεκπεριόδες ἔπειτα, στὴ μήνη τῶν 'Αμερικανῶν—ῆπαν ἡ φρικιαστικὴ συμμορία τῶν περιφύων «Πειρατῶν τῆς Πάμπας».

Καὶ τρομερὸς ἀρχηγὸς τῆς, ὥρισος σὰν 'Απόλλων, αἰμαγασθήσας σὸν ςαινα κι' ὀπιστος σὸν θρυκλασκας, ἥταν ὁ γνωτός μας Οὐδακτένιο, ὁ ἐφιαλτικὸς «Ἐκεῖνος ποὺ σκοτώνει τὸν εγχαντίαν επονομάσας παραστατικὴ στὴ γλώσσα τους οἱ δεκαπισμένοι ἀπ' τὶς φονικὲς ἐπιδρομές του 'Ερυθροδέρμοι.

Μιὰ νευρικότης ἀσυγκράτητη θασίλευε, διάμεσος στὸ ἀπάσιο «μπουλούδικ» τῶν κακούργων ἔκεινων, νευρικότης ποὺ φανέρωνε τὴν προσέγγιση καποιας μωστριώδους κι' αιματηρῆς ἐκστρατείας των.

Μερικοὶ καθάριζαν τὰ πόπλα των καὶ τὰ γέμιζαν προγειτοκά, δῆλοι έμπαλωνταν τὰ κουρελλάρικα ρούγα τους, ὥλησοι—ἴστιμοι πειά—κάπνιζαν κι' ἔπιναν σὲ κανάτες σπιθόβολο μετζέκαλ (εἶδος κρασιού), κι' ἀλλοι τέλος κοιμόντουσαν ροχαλίζοντας θρυσθώδεστα.

"Ἐξ αὐτὸς τὰ γειτονικὰ αὐτὰ σπήλαια, τὰ δλογού τῆς συμμορίας σελλωμένα καὶ δευείσια σὲ πασσάλους μασσούλιζαν μὲ δρεῖ τὸ χλωρό χόρτο γύρω τους καὶ πιὸ πάνω—στὶς πλαγιές πειά τῆς χαράδρας ἀγρυπνίας φαρουρόδιας γιὰ τὴ γενική ἀσφαλείας.

Ο στυγνὸς λήσταρχὸς των Οὐδακτένων φανόταν δὲ πιὸ ταραφαγένος ἀπ' δύος. Βημάτιζε διαρκῶς δύο κι' ἔκει, μονολογούσε νευούζα, θλαστοποίεις, κλωτσούσε δύρια καὶ θυμωμένα τοὺς δύπαδους του—δροῦσι μὲ τὸ έσπληνωμα τους χάματα κι' μὲ τὸ διάβα τους πιπόδιο στὰ γινόντουσα εὔποδά τους—καὶ θνάτοντας κάθε τόπον στὸ κατωφλού της εἰσόδου τῶν σπιλώνων. Εστίν δύναμον, προσεγγικό αὐτὸς στοὺς θοικειώδεις ζούγκλας.

Ξαφνικά, κι' ἀνάμευτα ἀπ' τὸ ποιηγούρισμα τοῦ διάνειου ἔξει κι' ἀπ' τὴν δύνατον τὴν ληπτούσαν ήστα στὸ σπίλαιο, ἀκροστήσαν δέλτεπάλληλοι πυρεσθολιμοί.

—Τί διάμονα σημαίνει αὐτό; πιούρισμα δὲ Οὐδακτένιο σκιτῶντας ἀπότομα. Μήπως ἔπιασαν «στὰ πράσα» τὸν ληπτούσαν δέλτην γάρ, καὶ οὐ πυρεσθολιμό. Τὸ ποκάδιο ἥταν πυκνό καὶ μετασκοταίδης λήσταρχος προχωρούσε, δύν' κι' θήτων γνώστων θασίλων πέντε τοῦ περῶν έκείνων. Σὲ λίγη ὥρα, κατί σάνθι θρόισμα φύλλων ἔκει μπροστά του, τὸν ἀνάγκασε νά σταματήσῃ καὶ νά τεντώσῃ προσεκτικό αὐτῆς.

Τὸ θρόισμα ἔγινε ἐποντώπερο καὶ συνοδεύστων τώρα ποὺ καὶ ποὺ κι' ἀπὸ δύνηρον γογγυσμό. "Ο Οὐδακτένιο, σίγουρος πειά καὶ δικτύοπετο της ζούγκλας περισσότερος τοῦ πολυλογαθαρά, στάθη τὸν γνώστην θασίλων τῶν περῶν έκείνων. Σὲ λίγη ὥρα, κατί σάνθι θρόισμα φύλλων ἔκει μπροστά του, τὸν ἀνάγκασε νά σταματήσῃ καὶ νά τεντώσῃ πειά.

—Σταταῖ! γκρίνισε δὲ Οὐδακτένιο ἐπιταχύνοντας τὴν πορεία του. Σάν τὴ φωνὴ τοῦ Πολυλογαθαρά μοῦ φαίνεται. Ποιός τὸν τακτοποίησε ἔτοι, δραγε;

Καὶ μὲ λίγη πηδήματα ἀκόμη, θρέμηκε κοντά στὸν πληγωμένο, θουθόν κι' ἀνασθήτην τώρα. "Εσκυψε ἐπάνω του, τναζε μετρικές σπίθες μὲ τὸ «τσακάμακ» του καὶ στὶς στιγμαῖς ἀναλαμπές των γνώρισε τὸ χλωρό μὲ πρόσωπο τοῦ λιποθύμου Πολυλογαθαρά.

—Ο διάλογος νά μᾶς πάρη τώρα κι' ἔμενα κι' αὐτόν, ἀν μπορεῖσα νά τὸν ἀνακρίνω!... Τὸ ζῶν!... Ήταν ἀνάγκη νά χάση τὶς αἰσθήσεις του, σὰν ρωμαντικὴ δεσποινιδούλα;... Πώς, θά τωρα τί τοῦ συνέθη;

(Ἀκολουθεῖ)



Ο Κένεδυ